

Чий песик?

Анатолій Григорук

Ох же й поталанило Олешкові з Олельком! Вертався їхній тато з косовиці й коло млина, на греблі, приблудного песика знайшов. Кумедного такого. Капловухого, окатенького. Напоїли хлопці знайду молоком. Відіграли. Викупали. Став песик у них жити.

І добре йому було б у братів. Тільки ж ніяк вони не поділять його між собою.

Почне збиратись Олешко на полювання. Закине за плече пластмасову рушницю, почепить песикові на шию мотузяного повідка, хоче на двір іти. А Олелько вже й тут.

— Ану, — кричить, — не руш собаку! Я зараз прикордонником буду. Ми з ним у засідку підемо.

І починають чубитись...

Аж якось надвечір зник песик. От щойно під ногами вештався — і як у воду впав.

Хлоп'ята туди, хлоп'ята сюди. Оббігали все подвір'я. Зазирали до хлівця, в комору, хату. Ніде нема.

Посідали вони на приступцях ґанку й мало не плачуть.

— Бідний, бідний наш песик, — каже Олелько. — Тепер без нас пропаде вже...

— Якби хто знайшов його, я б тому й свого улюбленого ліхтарика не пошкодував.

— А я і рушницю, і шаблюку, й барабана — усе віддав би, — аж звівся Олелько. — А з тобою й разу вже не сварився б. Хай би тепер песик назавше твій був.

— Ні, нехай би твій, — великодушно сказав Олешко. — Я й не торкався б до нього..

Аж тут десь із-за спини у хлопців вигулькнув їхній песик. Маленький, окатенький, позирнув на Олелька з Олешком, лизнув кожного своїм вогким теплим язичком, ніби хотів сказати: "Не хвилюйтеся. Я вернувся".

— О! — зрадів Олелько. — Знайшовся мій песик.

— Ні, мій! — схопився Олешко.

І почалося знову...